

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 4. Vtrùm Anima Christi habuerit omnipotentia[m] respectu executionis
suæ voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

operationes miraculose, essent *deusdixit*: quod abhorret à mente Dionysij. Addit Damascenus etiam alià causam, cur actiones Christi vocentur *deusdixit*; nempe quia actiones naturæ humanæ in Christo, sunt cum communicatione actionis diuinæ; & contrà. Nam operatio humanitatis fiebat ex voluntate diuina, & habebat vim salutiferam à diuinitate; similiter operationes diuinitatis quibus faciebat miracula, fiebant ministerio corporis; ita tamen vt actio vtriusque naturæ esset distincta, nec in vnam confunderetur, vt Damascenus notat. Illi autem volunt actiones diuinitatis & humanitatis coalescere in vnam actionem simplicem, quæ terminetur ad opus miraculosum; quod est contra Dionysium & Damascenum.

Deinde obiiciunt, Cyrillu lib. 4. in Ioan. c. 14. vbi dicit; *Non Verbo solo semper, sed etiam tactu mortuos excitabat, vt ostenderet corpus quoque suum viuificare posse.*

Respondeo, Cyrillus ibi solum vult dicere quod fide tenemus, Carnem Christi propter vnionem cum Verbo, esse viuificantem, id est, posse dare vitam æternam animæ & corpori immortalitatem. Vide c. 24. & 25. vbi id apertissimum erit. Planè autem alienum est Cyrillum explicare de obedientiali potentia, quæ etiam sit in Sanctis, imò in quavis creatura, iuxta ipsos.

Præterea obiiciunt quosdã Patres, qui Humanitatem Christi vocant *Instrumentum seu organum diuinitatis*. Respondeo, dici *Instrumentu*, quia Verbum vtitur naturâ humanâ ad aliquid præuium actioni diuinitatis; scilicet ad applicandam diuinâ virtutem illi insistenti: quod idè facit, vt ostendat se esse Deum verum pariter & verum hominem; vt apertè docent Patres. Vide Athanasium ferm. 4. cõtra Arianos, vbi fusè hanc causam prosequitur, & clarè docet actionem humanitatis nullam vim immediatè in miraculum habuisse, sed solum diuinitatem. Idem docet Damascenus lib. 3. De fide cap. 19.

Obijcitur Quarto, Ex D. Thoma, qui sepè docet humanitatem Christi fuisse instrumentu diuinitatis per modum efficientiæ. Respondeo, D. Thomam posse intelligi modo supra dicto. Nam I. p. q. 45. a. 5. apertè docet actionem instrumenti esse præuiam actioni principalis agentis, & distinctam ab illa; quod illi negant; vnde etiam fatentur se recedere à D. Thoma. Adde, D. Thomam infra docere *Passionem, Mortem, & Resurrectionem*, operari salutem nostram per modum efficientiæ: quod certè non potest intelligi de efficientia reali & physica, nisi velimus cum quibusdam Thomistis dicere, posse rem præteritam, quæ nunc non est, assumi vt instrumentum physicum. Nec satisfacit, quod quidam ait, D. Thomam, per *Passionem, & Mortem*, intelligere humanitatè passam & mortuam, quæ semper manet, quia D. Thomas apertè contrarium insinuat, agens de morte; cum ait: *Mortem, etiamsi priuatio sit, tamen ratione diuinitatis, hanc vim habere.*

Obijcitur Quinto, Ignis inferni realiter agit in Demones, producendo per potentiam obedientialem aliquid in illos: ergo &c.

Respondeo Primò, Credibile est igne inferni habere naturâ suâ vim inchoatam, ratione cuius possit diuinitus cleuari ad efficiendum aliquid in spiritibus, vnde causetur dolor: nam naturaliter agit in animas corpori vnitas: quare dubitandum

non videtur, quin possit diuinitus agere in separatas. Vel certè, Deus imprimit illi vim aliquâ inchoatam, quæ vterius cleuari potest. Veltertiò, ignis non agit, nisi ratione virtutis diuinæ in ipso existentis; quæ se exerit ad presentiam ignis; vel hoc ipso, quo aliquis ad eum est damnatus. Certè D. Thomas I. p. q. 64. a. 4. & plerique Doctores abrogant igni actionem propriam.

Obijcitur Sextò, Altera sententia magis pertinet ad dignitatè humanitatis Christi, & Sacramentorum: ergo, cum non videatur implicare contradictionem, est tenenda.

Respondeo Primò, Plerique Doctores censent implicare contradictionem. Secundò, Non semper id est ponendum, quod ad maiorem dignitatem quouis modo pertinet; sed quod naturis reru, & doctrinã Patrum, magis est consentaneum. Ob quam causam, etiam censemus Angelos non habuisse gratiã & gloriã ex Christi merito. Tertiò, Tota illa ratio causandi, quam ponit altera sententia, nihil reale constituit in instrumento: vnde solum moralem quandam dignitatem illi cõfert. At nos, non minorem tribuimus, dum ponimus voluntatè Christi causam effectiuè, & ex auctoritate applicantem diuinam virtutè: carnem autem, causam instrumentalem, quæ vim diuinam substãtialiter vnitam, applicet formaliter. Vnde etiam patet, humanitatem, non dici propriè causam moralem dumtaxat; nam causa moralis nullam in se vim habet, nec agit ex auctoritate: sed prece, vel pacto aliquo, ex alterius arbitrio, pendente.

ARTICVLVS III.

Utrum Anima Christi habuerit Omnipotentiam respectu proprij corporis?

Respondetur; Per propriã virtutem non habuit omnipotentiam in proprio corpore; sed vt instrumentum Verbi, seu per virtutem diuinam ipsi vnitam.

Notandum est Primò, Animã, suã virtute creatã naturali vel supernaturali, non potuisse corpus suum ponere in duobus locis; vel simul penetratiuè cum alio corpore; nec mutare figuram, aut proprij corporis naturalem constitutionem; quia nec Beati hæc possunt virtute creatã.

Notandum Secundò, Ipsam potuisse mouere corpus suu, eo modo, quo Beati poterunt mouere corpora grauiã. Vnde poterat ambulare super aquas; quia non erat imbecillior Beatis. Vtrum autem potuerit vi suã intrinsecã reddere se inuisibilem, aut impedire ne vllã læderetur, nec dolores sentiret, dubiu est. Puto tamen non potuisse sensum doloris impedire vi intrinsecã, nã corpus erat passibile. Certum tamen est, ipsam, hæc & alia potuisse circa corpus suum virtute Diuinitatis; cuius vsus erat in ipsius potestate.

ARTICVLVS IV.

Utrum Anima Christi habuerit Omnipotentiam respectu executionis suã voluntatis?

Respondetur; Primò, Quidquid voluit tamquam per se adimplendum, potuit propriã vir-

Cyrrillu.

Explicatio.

Humanitas dicitur instrumentum Verbi.

14. Obiectio ex D. Tho.

Actio instrumenti est præuiã & distincta ab actione principalis agentis.

15. Obiectio. Ab actione ignis infernalis.

Quomodo ignis corpus agit in spiritibus.

ritus. Vide facè l. 13. de Perfor. diu. c. 10.

16. Obiectio. Quod facit ad dignitatem humanitatis.

Responsio triplex.

Humanitas est plusquam causa moralis miraculorum.

17.

Vis anima in proprio corpore.

18.

H b ij priã vir-

prîa virtute vel naturali vel supernaturali. Secundo, Quidquid voluit, tamquam diuinâ virtute adimplendum; potuit vt instrumentum Verbi, siue potuit per eandem virtutem sibi vnitam, & per se applicatam. Ratio est, Quia non decet ipse Sapienciam, vt aliquid velit, quod non possit. Sed est

D V B I V M.

An voluntate absolutâ, Anima Christi aliquid voluerit vt implendum per alios, quod tamen non sit executioni mandatum?

19
Ratio dubitandi.

Ratio dubitandi est, Quia Marci 7. v. 24. dicitur quod ingressus domû, nemine voluit scire; & tamen non potuit latere. Ex quo loco probat Agatho Papa in epist. ad VI. Synodû in Christo fuisse humanam voluntatem; quia quod voluit, non implebatur; cum tamē diuina voluntas semper impleatur. Et confirmatur; Quia Christus volebat homines conuerti, saluari, non peccare &c: quod tamen in multis nō fiebat. Ob has rationes Caietanus admittit Animam Christi aliquid absolutâ voluntate voluisse per alios implendum, quod tamen non est effectum.

Caiet. negat.

2
Absoluta Christi voluntas semper fuit effectum.

Sed longē verius est contrarium. Quod probatur Primò, Nam voluntas humana Christi, erat voluntas Personæ diuinæ: ergo omnino decebat vt semper fieret, quod absolutē vellet. Absurdū enim est, vt id quod Deus absolutē vult, non fiat. Secundo, Christus euidenter videbat, an esset futurum: ergo si certò videbat opus non futurum, valdē imprudenter illud absolutē voluisset: imò

impossibile erat absolutē velle, nisi respectu quorundam mediõrum adhibendorum. Quod enim certò scitur non futurum, censetur tamquam impossibile. Vnde etiam nemo prudens ad hoc conatur. Tertio, Si Christus aliud vellet absolutē vt homo, aliud vt Deus, esset in ipso contrarietas voluntatum, multò magis quam sit in nobis. Quarto, Voluntas absoluta impletur in omnibus Beatis, nihil enim absolutē voluit quod non fiat; vt communiter Doctores; alioqui possent contristari. Ergo multò magis in Christo. Quinto, Christi Anima nihil poterat absolutē velle, nisi quod ei aliquo modo erat possibile, vel virtute propriâ vel diuinâ: ergo id semper fiebat.

Ad Argumentum in contrarium; dicendū est, Christum non voluisse omnino absolutē latere, id est, per omnem potentiam, quam adhibere poterat; sed absolutē quodâ modo; id est, secundum omnem potentiam quam industria humana poterat adhibere. His enim omnibus adhibitis, quæ humana industria prestare poterat ad latendum, non potuit occultari. Colligitur autē inde in Christo fuisse voluntatem humanam: quia tribuitur ei quod aliquid voluerit aliquâ voluntate, adhibendo omnem potentiam propriam illius voluntatis, & non poterit. Quod de voluntate diuinâ nullo modo potest dici: quia quidquid hæc vult adhibendo omnem potentiam sibi propriam, id fit. Ad Confirmationem: Christus non volebat absolutâ voluntate, vt homines conuerterentur, non peccarent: &c. sed conditionatâ, & per modum operantis.

Responso ad rationem dubitandi.

Q V Æ S T I O X I V.

De defectibus Corporis à Christo assumptis.

In Quatuor Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Filius Dei in natura humana assumpserit defectus Corporis?

2
Fuit conueniens.

Respondetur: Conueniens fuit vt Filius Dei assumeret defectus Corporis. Primò, Propter finem Incarnationis, venit enim in mundum ut pro nobis satisfaceret: satisfactio autem fit per opera pœnalia. Ergo Corpus ipsius debebat esse capax pœnarum. Rursus; Satisfactio pro altero, requirit vt pœnas peccato alterius debeat, in te suscipias: atqui defectus corporis, vt fames, sitis, fatigatio, mors, sunt pœnæ peccati originalis: ergo Christus debebat hos defectus in se suscipere. Secundo, Ad ostendendum se esse verum hominem. Tertio, Ad præbendum exemplum Patientiæ. Vide D. Thomam.

Notandum est in Responsione Ad primu, vbi dicitur, Satisfactionem non esse efficacem, nisi ex charitate procedat: id intelligendum esse secundum legem ordinariam; vt patet ex suprâ dictis.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus assumpserit necessitatem subiaccendi his defectibus?

Respondetur; Christus non coactionis necessitate his defectibus subiaccit; atque ad hoc nec absolutâ necessitate: sed tantum eâ necessitate, quæ provenit ratione materiæ seu corporis. Ratio est; Quia Christus voluntariè hos defectus assumpsit: si enim voluisset, facillè potuisset eos impedire virtute suâ diuinâ, quâ pro arbitrio utebatur. Corpus tamen Christi tale erat, vt ipsum per se & solitariè consideratum, necessariò his defectibus subiaceret, qui nullis naturæ viribus poterant impediri.

2
Necessitas ratione materiæ.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus contraxerit hos defectus?

Respondetur; Non contraxit; sed voluntariè hos defectus corporis suscepit. Ratio est; quia huiusmodi defectus non cōtrahuntur nisi ex peccato. Ad Rom. 5. v. 12. Per vnum hominem introiit peccatum in mundum, & per peccatum mors.

3
Hos defectus non contraxit voluntariè assumptis.

Aduerter;